

No ens deixem vèncer pel cansament

Dij, 11/11/2021 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General 10 de novembre 2021

Estimats germans i germanes, bon dia!

Hem arribat a la conclusió de les catequesis sobre la *Carta als Gàlates*. Sobre quants altres continguts, presents en aquest escrit de Sant Pau, s'hauria pogut reflexionar! La Paraula de Déu és una font inesgotable. I l'Apòstol en aquesta Carta ens ha parlat com a evangelitzador, com a teòleg i com a pastor.

El sant bisbe Ignasi d'Antioquia té una bella expressió, quan escriu: «Només hi ha un mestre que va parlar i que va fer el que havia dit; però les coses que va fer en silenci són dignes del Pare. Qui posseeix la paraula de Jesús pot escoltar també el seu silenci» (*Als Efesis*, 15,1-2). Podem dir que l'apòstol Pau va saber donar veu a aquest silenci de Déu. Les seves intuïcions més originals ens ajuden a descobrir la impactant novetat que conté la revelació de Jesucrist. Va ser un autèntic teòleg, que va contemplar el misteri de Crist i el va transmetre amb la seva intel·ligència creativa. I també va poder exercir la seva missió pastoral en les discussions d'una comunitat perduda i confusa. Ho va fer amb diferents mètodes: de tant en tant feia servir la ironia, el rigor, la mansuetud... Va reivindicar la pròpia autoritat d'apòstol, però al mateix temps no amagava les febleses del seu caràcter. En el seu cor va cavar realment la força de l'Esperit: l'encontre amb Crist Ressuscitat va conquerir i transformar tota la seva vida, i la va posar tota al servei de l'Evangelí.

Pau no va pensar mai en un cristianisme amb trets irònics, sense mossegada ni energia, al contrari. Va defensar la llibertat portada per Crist amb una passió que fins ara ens commou, sobretot si pensem en el patiment i la soledat que va haver de suportar. Estava convençut que havia rebut una crida que només ell podia respondre; i va voler explicar als Gàlates que també ells estaven cridats a aquella llibertat, que els alliberava de tota mena d'esclavitud, perquè els feia hereus de

L'antiga promesa i, en Crist, fills de Déu. I conscient dels riscos que aquest concepte de llibertat portava, no en va minimitzar mai les conseqüències. Ell era conscient dels riscos que porta la llibertat cristiana, però no en va minimitzar les conseqüències. Va repetir amb *parresia*, és a dir amb coratge, als creients que la llibertat no equival mai al llibertinatge, ni condueix a formes d'insuficiència presumptuosa. Al contrari, Pau va posar la llibertat a l'ombra de l'amor i va establir el seu exercici coherent al servei de la caritat. Tota aquesta visió està situada en l'horitzó de la vida segons l'Esperit Sant, que compleix la Llei donada per Déu a Israel i impedeix recaure sota l'esclavitud del pecat. La temptació és sempre tornar enrere. Una definició dels cristians, que es troba en l'Esclatúra, diu que nosaltres cristians no som persones que fem marxa enrere, que reculem. Una bonica definició. I la temptació és fer marxa enrere per estar més segurs; tornar només a la Llei, descuidant la nova vida de l'Esperit. Això és el que Pau ensenya: la veritable Llei té la seva plenitud en aquesta vida de l'Esperit que Jesús ens ha donat. I aquesta vida de l'Esperit només pot ser viscuda en la llibertat, la llibertat cristiana. I aquesta és una de les coses més boniques.

En acabar aquest itinerari de catequesis, em sembla que pot néixer en nosaltres una doble actitud. D'una banda, l'ensenyament de l'Apòstol genera en nosaltres *entusiasme*; ens sentim empesos a seguir de seguida el camí de la llibertat, a "caminar segons l'Esperit". Caminar sempre segons l'Esperit ens fa lliures. D'altra banda, som conscients de les nostres limitacions, perquè cada dia toquem amb les mans la dificultat de ser fidels a l'Esperit, per recolzar la seva acció benèfica. Aleshores es pot produir *el cansament que frena l'entusiasme*. Ens sentim desanimats, febles, a vegades marginats respecte l'estil de vida segons la mentalitat mundana. Sant Agustí ens suggereix com reaccionar davant d'aquesta situació, fent referència a l'episodi evangèlic de la tempesta al llac. Diu així: «La fe de Crist en el teu cor és com Crist a la barca. Escoltes els insults, et canses, et sents molest, i Crist dorm. Desperta Crist, sacseja la teva fe! Fins i tot en l'agitació pots fer alguna cosa. Sacseja la teva fe. Crist es desperta i et parla... Per tant desperta Crist... Creu el que s'ha dit i hi haurà una gran calma en el teu cor» (*Discursos* 163/B 6). En els moments de dificultat estem com – diu Sant Agustí – en la barca en el moment de la tempesta. I què van fer els Apòstols? Van desvetllar Crist que dormia mentre hi havia la tempesta; però Ell estava present. L'única cosa que podem fer en els mals moments és "despertar" Crist que és dins nostre, però que "dorm" com en la barca. És així. Hem de desvetllar Crist en el nostre cor i només així podem contemplar les coses amb la seva mirada, perquè Ell veu més enllà de la tempesta. A través de la seva mirada serena, podem veure un panorama que, per si sol, ni tan sols és sembla que es pugui creure.

En aquest camí exigent però fascinant, l'Apòstol ens recorda que no ens podem permetre cap cansament de fer el bé. No us canseu de fer el bé. Hem de confiar que l'Esperit sempre ve a ajudar la nostra debilitat i ens dona el suport que necessitem. Aprenquem doncs a invocar més sovint l'Esperit Sant! Algú pot dir: "I com s'invoca l'Esperit Sant? Perquè jo sé pregar al Pare, amb el Pare Nostre; sé resar a la Mare de Déu amb l'Ave Maria; sé pregar a Jesús amb l'oració de les Ferides, però l'Esperit? Quina és la pregària de l'esperit Sant?". La pregària de l'Esperit Sant és espontània: ha de sortir del teu cor. Tu has de dir en els moments de dificultat: "Esperit Sant, vine". La paraula clau és aquesta: "vine". Però ho has de dir amb la teva llengua, amb les teves paraules. Vine, perquè estic en dificultat, vine perquè soc a les fosques, en la foscor; vine perquè no sé què fer; vine perquè estic a punt de caure. Vine. Vine. És la paraula de l'Esperit per cridar l'Esperit. Aprenquem a invocar més sovint l'Esperit Sant. Podem fer-ho amb paraules

senzilles, en diferents moments del dia. I podem portar amb nosaltres, potser en el nostre Evangeli de butxaca, la bonica oració que l'Església recita a la Pentecosta: «Vine, Esperit Sant, / envia'ns del cel / un raig de la teva llum! / Vine, pare dels pobres, / vine, donador dels regals, / vine, llum dels cors! / Consolador perfecte, / dolç hoste de l'ànima / dolcíssim relleu...». Vine. I segueix així, és una oració molt bonica. El nucli de la pregària és "vine", així pregaven la Mare de Déu i els Apòstols després que Jesús hagués pujat al Cel; estaven sols en el Cenacle i invocaven l'Esperit. Ens farà bé pregar sovint: *Vine, Esperit Sant*. I amb la presència de l'Esperit en nosaltres salvaguardem la llibertat. Serem lliures, cristians lliures, no lligats al passat en el sentit negatiu de la paraula, no encadenats a unes pràctiques, sinó lliures de la llibertat cristiana, la que ens fa madurar. Aquesta pregària ens ajudarà a caminar en l'Esperit, en la llibertat i en la joia, perquè quan ve l'Esperit Sant ve la joia, la veritable alegria. Que el Senyor us beneeixi.

Traducció: Josep M. Torrents